

LATVIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
LETTON A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
LETÓN A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 10 May 2004 (afternoon)
Lundi 10 mai 2004 (après-midi)
Lunes 10 de mayo de 2004 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Komentējiet **vienu** no tekstiem!

1. (a)

mums reizēm ir labi
bet parasti nav

kāds angliski runājošs zaķis
nāk sapnī pie tevis

5 un jautā
«*It's love?*»
un tu viņai saki
«oh, no»

ja būsi tik lēnīgs

10 dzīve arvienu
lidos tev sejā
ar atsitieni

un reizēm tu nepašauj
laikā roku priekšā

15 *well*
sapnī kāds klauvē
pie tavām acīm
un tu atsaucies
«iekšā»

20 kāds angliski runājošs zaķēns
nāk smaidot pie tevis:

make love not war

un tu viņai saki

nu protams to var

25 bet ja nu mums nesanāks

bet *she* tikai smejas

oh, yea viņa smejas

«Amerika ies bojā ja sāks»

well tu viņu apskauj

30 un jūties tik brīvi

kā planierītis pa seksa dzīvi

bet radari nesnauž
un drusku virs Zemes
skrien pavadoņi
35 ko apspīd Mēness

bet paliec pavisam
uz manām lūpām
kā salda un mūžīga buča
klau paliec pavisam
40 uz spilvena mana
kā viegla bet mūžīga smarža

klau paliec pavisam
mēs vasarā brauksim
ar laivelīti pa Gauju
45 saule spīd sejā
un modinātājs
«P. S. I love you» dzied

(jo lielākās bēdas
nav meiteņu dēļ)
50 kaut arī mīla
ir faktors
kam vajadzētu
saulgozī dejoj
nevis slapstīties kaktos)

Klāvs Elsbergs // Velci, tēti. 1989.

1. (b)

Viņa sēdēja pirmajā rindā, un viņas dēls spēlēja Paganīni. Rokas viņai gulēja klēpī, apskāvušās jutīgiem mūziķes pirkstiem. Viņa strādāja grāmatvedībā. Kādreiz arī viņa bija mācījusies mūziku, taču neilgi un nesekmīgi. Viņa bija dzemdējusi tikai vienu bērnu un nebija noturējusi pat vienu vīru. Četrus gadus pēc kāzām viņa palika viena ar bālu zēniņu šauriem pleciem, kuram
 5 bija jāattaisno ne tikai sava, bet arī viņas esamība. Izlasījusi par kādu brīnumbērnu, kas Nikolo Paganīni «Kampanellu» atskaņojis bez īsinājumiem — tā, kā šo gadsimta šedevru savulaik spēlējis pats dižais Maestro, viņa nopirka mazu vijolīti arī savam dēlam. Zēnam bija absolūtā dzirde, bet absolūti trūka neatlaidības, kuras toties netrūka mātei. Viņa ļoti ticēja savam dēlam. Viņa dēlam
 10 ticēja, kad tas vēl neticēja pats sev, un ticēja, kad tas vairs pats sev neticēja. Ticības viņai bija par diviem. Viņas ticība kā saule saudzīgi uzplaucēja ziedus un kā saule nežēlīgi izdedzināja zemi par tukšnesi, kuru veldzēja tikai dēla asaras.

Un tagad viņa sēdēja pirmajā rindā, un viņas dēls spēlēja «Kampanellu». Šo brīdi viņa bija tik daudzkārt iztēlojusies, ka iztēlē jau pazina šī brīža svētlaimi. Taču tagad viņu nez kāpēc
 15 kratīja drudzis, it kā viņa būtu sastapusies ar kaut ko pārdabisku. Lai arī cik rimti gulēja viņai klēpī rokas, viņas pirkstgalos satraukti kņudēja sāpīgi saldas trīsas, it kā tas būtu nevis viņas dēls, bet viņa pati, kas spēlēja «Kampanellu», no tās nedzirdēdama ne skaņas, it kā piepeši kļuvusi kurla. Viņa baidījās elpot, it kā no viņas dvasas varētu pārtrūkt stīga. Un, lai gan viņa labi zināja, ka ar sātanicajām spējām apveltītais dievišķais Maestro spēlējis pat uz vienas stīgas, viņa nejaudāja
 20 apvaldīt augošo trauksmes sajūtu, kas pārņēma viņu kā priekšnojauta. Viņa redzēja, cik bāls ir viņas dēls, un raizējās par tā bālumu. Viņa bažījās, vai dēlam nespiež jaunās, melni lakotās kurpes. Viņa smeldzīgi domāja, ka tam nekad nav bijis bērniņas. Un, kad, pabeidzis «Kampanellu», tas smaidīdams palocījās, viņa negaidot atklāja pāragrais plikgalvības pirmo vēstnesi. Dēla smaids viņu nevis mierināja, bet drīzāk biedēja, it kā viņa sajustu draudošu briesmu tuvumu. Viņai nebija
 25 nedz mūziķes dotību, nedz mūziķes diploma. Ar prātu viņa neaptvēra un nemācētu vārdiem izstāstīt, ka dēla svešajā sejā ieraudzījusi pašapmierinātību, kas ir mākslas nāve. Taču viņa to nemaldīgi saprata ar sirdi un, atsvešināti raudzīdamās it kā jau miruša cilvēka vaigā, ar klusām skumjām brīnījās par sevi, ka ir dzīva.

Regīna Ezera. Māte // Zvaigžņu lietus. 1994.